

Noget om gaderummet

Maj, bruger af Gaderummet, august 2007

Jeg kom for første gang i gaderummet i november 2006. Jeg tog derind fordi jeg havde det meget dårligt og jeg var nået til et punkt hvor jeg slet ikke selv kunne samle trådene sammen længere. Jeg tror, at jeg på en måde var forsvundet fra mig selv. Igennem mange år havde jeg på en underlig måde levet på andre menneskers præmisser og havde underlagt mig mange forskellige menneskers værdier og normer.

Dette brusede sammen for mig sidste efterår, livet på andres præmisser var blevet for hårdt og for modsatrettet. Jeg var lige kommet hjem til Danmark igen efter at ha boet to år i udlandet.

Da jeg kom hjem mærkede jeg alt det jeg var rejst fra to år forinden, det trængte sig på, som om nogen lagde et bånd tungt ned over mig, jeg ikke kunne få luft. Og jeg kunne ikke handle på det - jeg kunne ikke løbe fra min situation længere. At løbe var ellers sådan jeg før i tiden havde klaret mine problemer, men nu kunne jeg næsten kun sidde derhjemme og kigge ud i luften.

Jeg fandt gaderummet og jeg startede i terapi. Jeg husker ikke så godt hvordan det føltes i starten, men det har været meget hårdt at skulle se sig selv i øjnene. Jeg er blevet trukket gennem sig selv, har kastet andres forestillinger af mig og er nu selv ved at dukke frem.

Imens jeg har kommet i gaderummet har situationen derinde udviklet sig meget, og på nuværende tidspunkt er der næsten ingen midler til at hjælpe de mennesker som kommer her. Københavns kommune har lukket for pengekasen og fyret stedets medarbejdere og ledelse. Jeg har forsøgt at følge med i sagen, men den er lang og indviklet.

For mig at se handler sagen i om, at man ikke må sige Københavns kommune imod, at man skal underlægge sig og makke ret hvis man vil have lov til at eksisterer. Man skal løbe med strømmen, lige sådan som jeg tillærte mig det gennem mange år, som en måde at overleve på. Overleve men ikke leve.

Og uden at vide det helt, så tror jeg at rigtig mange mennesker gør på samme måde, løber rundt, føler sig dårligt tilpas, løber hurtigere, søger at kompensere - på mange forskellige måder. Ved at tale hinanden efter munden og kigge væk. Mange tør ikke at sige fra overfor hinanden, i hvert fald ikke der hvor man virkelig har behov for at sige fra.

Man kan måske ikke.

Hvis man bliver behandlet som gaderummet er blevet behandlet af Københavns kommune, når man har sagt fra, og stået ved sit, så kan jeg godt forstå at man tænker sig om og tøver, for det er ikke rart når ens grundlag begynder at skride og man bliver truet. Man kan kalde det social kontrol, det er ikke tilladt at sige fra over for systemet.

Man bliver karikeret og gjort til grin. Man bliver udstillet og sat på form når man ikke vil gøre som normen siger. At blive til grin er noget mange mennesker frygter og noget mange søger at komme uden om, som regel ved at pege ud og sætte på form.

Og så er der nogle mennesker som ikke er sådan. Det er oftest mennesker som selv har prøvet at stå lidt udenfor og måske stadigvæk gør det, dem der ikke er løbet med, - originalerne. Som regel kan man se det i menneskers øjne, der er noget troværdigt og ægte over dem.

Der er mange af dem i gaderummet. Her har de fundet et sted hvor de selv må bestemme over deres liv, her må de være som dem de er. De har ikke altid været guds bedste børn, og så har de måske alligevel.

Jeg kan ikke forstå hvorfor man ikke kan respekterer menneskerne i gaderummet.

Jeg kan ikke se hvorfor disse mennesker skal ses på som folk der ikke selv kan bestemme der hvor de bor og lever, jeg kan ikke forstå at man ikke prøver på at sætte sig ind i deres situation.

Man kunne lære meget hvis man turde, og gav sig tid til at prøve.

Men dagsordenen i Danmark er en anden og det har længe været angst der har styret manges handlinger. Man er bange for folk i gaderummet. Overkontrolleret ophængte mennesker drøner rundt mellem hinanden mens de bruger det meste af deres tid på at spekulerer på hvad andre tænker om dem. Opretholder en facade, som er nødvendig for det grimme menneske skulle nødigt titte frem.

Jeg har skrevet dette uden et politisk blik, for jeg gider ikke være politisk. Alt i Danmark er næsten blevet politisk, korrekt eller ukorrekt - grænserne er meget flydende for hvad der er hvad.

Over hele fladen bliver trukket en politisk analyse, man skal gennem et langt og indviklet tankesæt før man kan komme i betragtning til at få en kommentar med i debatten, som mange gange i øvrigt allerede på forhånd er givet - men som man i medierne, for spændingens skyld gennem krydrer, for at få folk til at lytte.

Det er som om dumheden bare drøner derudaf, jeg syntes ikke man kan finde fred nogen steder. Det er alt for svært at sige fra, alle er klemte af systemet, alle underlagt det samme, på forskellige niveauer.

Jeg er ikke helt færdig endnu med at komme i gaderummet. Jeg håber meget på, at det får lov til at stå som det er, så andre end mig kan få noget godt ud af det.

□